

Вместо прелюдия: Откровение

...или просто „отварачка за очи“

Играта на Живота започва в Пясъчника

Беше почти на четири – слънчево и жизнерадостно дете, което обичаше да се радва и да радва света около себе си. Но беше леко саможиво – понякога палаво и дори пакостливо, умееше да се концентрира в играта и нещата, които грабваха интереса му. Играеше си в пясъчника с любимите си кофички, лопатки, гребълца, сита и формички, а баба му с радост го наблюдаваше. Захласнато от „пясъчните замъци, които строеше“, не забеляза как друго дете беше дошло в пясъчника и вземаше от играчките му, докато не си потърси лопатката. Тогава срещна онзи поглед – непримирим, нахален и дори злобен, който го гледаше през двете огромни лупи на очилата, обземащи личицето на „грабливото“ дете, стиснало със все сили лопатката. Беше незлобно дете, но в отчаянието да си върне играчката, не успя да задържи онази обидна дума, която буквално се изстреля от устата му: „Очилатко!“ Тогава чу сърдития глас на баба си: „Който на каквото се присмива, с това се и сдобива!“

Няколко години по-късно, когато тръгна на училище, учителят му забеляза, че трудно вижда буквите на дъската. Изпратиха го на очен лекар и не след дълго се сдоби със същите, даже още по-големи, лупи на очите си. Докато се оглеждаше в огледалото през лупите на очилата си, за да разбере защо възрастните се радват на очите му, се срещна със същия безкомпромисен, нахален и дори подигравателен поглед, този път в собствените си очи. А толкова обичаше да си играе с лупите в ателието на дядо си... И сега, докато виждаше света така изкривен и грозен през тези лупи на очите си, чувствайки се толкова обидено, потиснато и засрамено, се чудеше дали някога **ще успее да фокусира смисъла на живота?**

И взе решение: ще си слага очилата за пред родителите и учителите, за да си понесе наказанието, но когато наистина искаше да види нещо винаги ги сваляше. И започна да вижда всичко - до такава степен, че не допускаше някой от съучениците му да стрепи по време на изпит или да бъде обиден, когато си играеха. Един ден по време на училищните лекарски прегледи му откриха и аритмия – само то знаеше, че тя се появяваше, когато прикриваше грешките на другите и поемаше вината върху себе си. Така постепенно забрави да си носи очилата, докато един ден не бе разкрито и смъррено – този път - за лъжата...

И отново – при очния лекар..., който за свое учудване трябваше да признае, че преди няколко месеца явно е допуснал грешка, защото вместо „тежко късогледство“ установи диагноза „далекогледство“ и замени диоптрите на „дебелите лупи“ с тънки „стъкълца“... И все пак стъкълца, които трябваше да си слага на очите, за да гледа ... Този път открито заяви, че няма да ги носи, а ще си слага очилата само когато действително усеща, че не може да вижда написаното на дъската (*т.е. когато съзнанието му отказваше да възприеме някое твърдение*).

Често, в живота, за да опишем нечий характер, използваме определения като „късоглед“ или „далноглед“. Късогледни сме, когато не виждаме и не зачитаме чувствата, стремежите и интересите на другите, (*които всъщност не са по-различни от нашите собствени*), и сме силно привързани към нещата, които си мислим, че притежаваме. И ставаме далекогледни, когато се стремим да погледнем отвъд хоризонта на действителността, виждайки всички чувства, грешки и недостатъци, и опитвайки се да коригираме нещата, такива, каквито ни се иска да бъдат.

И ако ни е дадено да управляваме собствения си организъм, то както бихме могли да разширим съзнанието си и да променим житейския си мироглед, така би трябвало да сме напълно способни да коригираме и физическото си зрение. Така и в **търсене на пулса на изгубената истина**, бихме могли да хармонизираме собственият си сърдечен ритъм. ...*Достатъчно е да Опитаме, като приложим известна доза Усърдие, подправено с Добра воля и капчица Чиста Любов...* Всеки път, когато отваряте тази книга, ще получавате все по-нови и по-мъдри познания, които ще Ви помагат да се подобрите, реализирате и усъвършенствате.

София, юли, 2020

„За да видиш Света в пясъчника и Рая в дивото цвете, задръж Безкрайността в дланта на ръката си и Вечността за час...“ из *“Предсказания на невинността”*, Уилям Блейк, Лондон, 1803 *“Auguries of Innocence”*, William Blake